

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM BÓNG MA XUẤT HIỆN

Một tràng tiếng hú quái dị nổi lên nơi mé hữu núi, đến đài trường.
Tất cả anh hùng dự khán đều một loạt hướng mắt về phía đó.

Một bóng ánh ngời nhiều màu sắc, nhanh như gió cuốn, từ xa tiến đến, bóng đó đáp xuống sân đài.

Tất cả mọi người có mặt cùng một loạt hô to :

- Huyết Ma Thể Y Nhân !

Huyết Ma Thể Y Quái Nhân vừa đặt chân xuống sân đài liền chỉ tay về Hà Tuấn Siêu, quát to :

- Chiếc Phục Ma Tiên ở đâu? Về ai?

Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu từ lúc chiếc thể y ngũ sắc treo lủng lẳng trên đài, đã suy nghĩ nhiều về sự xuất hiện đó, đến lúc chính Huyết Ma Thể Y Quái Nhân bay đến, giáo chủ mãi chú ý về người của quái nhân mà quên lưu tâm đến chiếc roi báu.

Giờ quái nhân nhắc lại, Giáo chủ mới nhớ ra, khi ngẩng lên thì kỳ thay, chiếc Phục ma Tiên đã biến đi đằng nào mất dạng.

Giáo chủ ngây người không biết phải đối đáp làm sao với quái nhân.

Hoa Sĩ Kiệt lại kề bên tai Hắc Y Mông Diện Nữ hỏi :

- Lão quái nhân ấy làm gì thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Lão đó là người trong Huyết Ma Y Giáo, lão có ý chiếm đoạt chiếc chìa khóa ngọc, sau này mình còn phải lôi thôi với lão chứ không đâu !

Rồi nàng giải thích về lai lịch của quái nhân :

- Huyết Ma Thể Y Giáo phát xuất tại Thanh Hải mấy mươi năm sau này. Một giáo rất có thế lực, không nhường Phục Ma Giáo tí nào.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ, thấy quái nhân thân vóc hùng vĩ, đôi mắt chớp chớp có hào quang, gương mặt thì đỏ hồng như nhuộm máu. Nhưng, đó không phải là mặt thật mà chỉ là một chiếc mặt nạ ăn rất sát vào các nét, thành khó nhận ra ngay.

Huyết Ma Thể Y Quái Nhân quát to như sấm :

- Hà giáo chủ ! Mau đem chiếc Phục Ma Tiên ra đây, nếu không thì... Hừ !

Hà Tuấn Siêu thân danh là một giáo chủ, đâu phải mỗi ai cũng lung lạc tinh thần được?

Sau một giây kinh ngạc, giáo chủ lấy lại bình tĩnh ngay. Nghe Huyết Ma Thể Y Quái Nhân hỏi, giáo chủ liền đáp :

- Chiếc Phục Ma Tiên treo nơi đây từ lúc khai hội, mới rồi vẫn còn, không rõ ai lại phổng đi mất thế này?

Huyết Ma Thể Y Quái Nhân khoát tay :

- Đừng vẽ vớ bịa chuyện ! Giữa ban ngày trước muôn mắt, làm gì lại có người cướp chiếc roi mà không ai hay biết? Chả lẽ tất cả đều chột mắt hết sao?

Hà Tuấn Siêu bối rối, cố biện bạch :

- Quần hùng tại đây đều chứng minh cho bốn giáo, quyết không bao giờ làm cái việc hèn mọn cất giấu ngọn roi để chịu tiếng thất hứa đâu, xin người nghĩ lại.

Huyết Ma Thể Y Nhân nổi giận :

- Nếu người không mang chiếc roi ra đây ngay, thì chẳng những một người mà tất cả những người tại đây, đừng hòng rời cục trường.

Hà Tuấn Siêu biến sắc.

Giáo chủ biến sắc không phải vì khiếp đảm, mà chính vì bất bình cho lời nói lớn lối, đúng hơn.

Toàn thể anh hùng dự khán cũng đồng một cảm tưởng như Hà Giáo Chủ.

Chưa thấy Hà Tuấn Siêu nói gì, Huyết Ma Thể Y Nhân lại bật cười sảng sặc, giọng cười đi từ khinh ngạo đến rùng rợn, dứt tràng cười, lão ấy cao giọng thốt :

- Hà giáo chủ ! Tánh mạng của mọi người đều do nơi quyết định của người đó, hoặc bằng lòng mang chiếc roi ra đây hoặc giấu luôn đừng trao tặng cho ai. Người nên lấy thái độ gấp, ta không chờ được lâu đâu !

Thiên Mục Lão Nhân ngẩng mặt lên cười dài :

- Ai thì sợ người chứ ta, ta nghe như lời mi thốt có vẻ gượng oai chứ vị tất người sẽ làm gì ai nổi?

Huyết Ma Thể Y Nhân hừ lạnh, đáp :

- Ba bước thôi, lão phu sẽ lấy mạng người như đồ vật trong túi áo. Cảnh cáo cho người biết trước, đừng bép xép chuốc họa to.

Thiên Mục Lão Nhân cười lớn :

- Ta muốn nếm thử thủ đoạn của người xem sao?

Người cho lão phu đại ngôn dọa nạt?

Thiên Mục Lão Nhân vẫn cười :

- Chỉ có việc làm mới chứng minh được năng lực, còn nói thì ai lại chả dám nói hay?

Huyết Ma Thể Y Nhân chồm tới hai bước, năm ngón tay vươn ra như năm mũi kích, hướng về Thiên Mục Lão Nhân.

Thiên Mục Lão Nhân nghĩ rằng nếu mình lui tránh, thì không thể nào suy độ công lực của đối phương được. Do đó lão vận dụng chân ngươn, đưa cánh tay hữu ra, đẩy một chưởng chặn năm ngón tay của địch.

Năm luồng chỉ phong Huyết Ma Thể Y Nhân vừa đến gần Thiên Mục Lão Nhân, bỗng như chạm nhằm một trái chùy kích tới, áp lực của chiếc chùy mãnh liệt đến đổi dồn hẳn chỉ phong ngược lại, đẩy luôn nguyên chủ lùi lại không thể cưỡng nổi.

Tuy nhiên, quái nhân vẫn không chuyển gì, lão lập tức giữ tấn, đưa tay tả theo thế « Thái Sơn Áp Đỉnh » tung ra một kinh đạo.

Sự phản công của Huyết Ma Thể Y Nhân nhanh vô tưởng. Thiên Mục Lão Nhân chưa kịp rút tay về, kinh đạo đối phương đã lao vút đến. Không xoay trở kịp, lão nhận lãnh đủ kinh đạo, thân hình bị bật tung ngược lại hơn bảy bước.

Sắc mặt Thiên Mục Lão Nhân trắng bệch, ánh mắt mất thần, lão nhân bị thương khá nặng.

Huyết Ma Thể Y Nhân cười to :

- Lão già chưa chết hẳn tích mai tung hơn ba mươi năm kia, tiếp được một chưởng của lão phu, kể ra trên giang hồ này chỉ có một người mà thôi. Khá lắm đấy! Nào chuẩn bị đi, tiếp thêm một chưởng của lão phu nữa, xem sao!

Đang lúc đó, Thiên Mục Lão Nhân nhắm mắt lại định thần, nghe thương thế nặng nhẹ thế nào, bỗng Huyết Ma Thể Y Nhân thốt lên như thế, liền sôi giận, mở to đôi mắt bước tới đỡ tuyệt học « Thiên Mục Sơn » ra, đánh luôn một loạt bảy chưởng, chân lão vung lên năm phát.

Thực là một tuyệt học kỳ lạ trên đời.

Huyết Ma Thể Y Nhân trong làn gió chưởng của Thiên Mục Lão Nhân, tung hoành đảo lộn, phút chốc đã thoát ra ngoài vòng áp lực, dễ dàng.

Y bật tràng cười cuồng loạn, thốt :

- Thì ra tuyệt học của Thiên Mục Lão Nhân chỉ được thi triển đến mức độ đó thôi à ! Đã treo kiếm từ ba mươi năm hơn, thế mà không tiến bộ được tí nào cả ! Rõ thật uổng mang chút hư danh với giang hồ !

Xử đến tuyệt kỹ mà không làm gì được đối phương, Thiên Mục Lão Nhân không khỏi bối rối.

Đang lúc lão hoang mang không biết tiến thoái cách nào, đột nhiên Huyết Ma Thể Y Nhân biến mất, lão toan quay người lại thì từ phía sau lưng lão vang lên một tràng cười :

- Lão già chưa chết kia, đã xuất hồn trở lại Thiên Mục Sơn rồi đó chứ?

Tiếng nói có cái âm hưởng vang rền đập vào tai lão như tiếng sấm.

Rồi không rõ nguyên do làm sao, thân hình lão bị bắn vọt xuống đài như một quả cầu bị chân tung mạnh.

Toàn thể đài trường trên dưới đều kinh khiếp.

Huyết Ma Thể Y Nhân lại cười lớn, cười một thôi dài.

Lâu lắm, y chấm dứt tràng cười cất giọng lạnh lùng thốt :

- Nếu có kẻ nào không phục lời nói của ta, không phục hành động của ta, xin cứ dạy cho biết. Ta sẵn sàng lãnh giáo một vài tuyệt học.

Rồi, cao giọng hơn :

- Nếu một ai tại đài trường nhút nhít, ta sẽ lấy máu kẻ đó ngay.

Thốt xong, y tung người lên chiếc thể y treo lơ lửng bên trên đầu Hà Tuấn Siêu.

Nhưng nhanh hơn, Tịch Hồ Thần Địa Văn Long nhoài người tới, chụp vào yếu huyệt của y.

Huyết Ma Thể Y Nhân hét lên một tiếng, vung cánh tay quét qua một vòng.

Tịch Hồ Thần bật lùi lại, lão đảo một lúc mới đứng vững được.

Huyết Ma Thể Y Nhân hét lên một tiếng, nhoài người tới, phóng một chưởng.

Nhưng đồng lúc y phóng chưởng, y thoáng nghe một kinh đạo đang lao vút đến lưng y.

Y lập tức hoành trái thân lại, thuận đà tung ra một chưởng. Y quát lên :

- Lưu Nghĩa ! Tại Thanh Hải không đủ hứng sao còn tìm đến đây?

Thì ra, kinh đạo đó đúng là của Lưu Nghĩa phóng ra, xuất kỳ bất ý cố hạ Huyết Ma Thể Y Nhân.

Thấy Huyết Ma Thể Y Nhân phát giác ra được kinh đạo của mình, đồng thời phản ứng dồn kinh đạo của mình vội trở lại, y thất sắc, vội nhảy tạt sang bên né tránh.

Hà Tuấn Siêu giương tròn đôi mắt, cao giọng thốt :

- Lưu, Địa, nhị vị huynh đài hãy rời khỏi cục trường ngay, nơi đây đã có tại hạ chủ trì mọi việc, bất tất nhị vị phải nhọc công can thiệp? Ngần ấy hảo ý, tại hạ xin ghi nhận vậy.

Huyết Ma Thể Y Nhân cười lạnh :

- Nhưng đã chắc gì họ chạy thoát tay ta mà hòng?

Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa gằng giọng :

- Ta không tin người đủ bản lĩnh chứng thực lời nói !

Tịch Hồ Thần Địa Vân Long dùng truyền âm nhập mật nói với Lưu Nghĩa :

- Hai chúng ta cùng liên hiệp xuất thủ, dĩ nhiên kinh lực thi triển phải mãnh liệt kinh hồn, vì cả hai đều khét tiếng giang hồ, dù chỉ là bản lĩnh của một người riêng biệt cũng thừa tạo nguy hiểm cho bất kỳ ai.

Quả nhiên, Huyết Ma Thể Y Nhân không thể thủ thắng dễ dàng. Y nổi giận, thấy cuộc đấu dần dai qua một lúc lâu mà không hạ được đối phương, liền hét to một tiếng, chồm hai tay tới trước, toan chụp xuống Lưu Nghĩa.

Lưu Nghĩa hoảng kinh thét lên :

- Mộc Ngư Giám Càn Khôn ! Mạng ta đứt rồi vậy !

Thốt vừa dứt, Lưu Nghĩa đã bị vớt xuống đài.

Mộc Ngư Giám Càn Khôn !

Năm tiếng ấy gieo khủng khiếp cho toàn thể đài trường. Tất cả đều biến sắc.

Hà Tuấn Siêu cũng không tránh khỏi khủng khiếp, mồm giáo chủ lẩm nhẩm, nhưng không nghe rõ giáo chủ thốt những gì?

Hoa Sĩ Kiệt lại kề miệng vào tai Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Mộc Ngư Giám Càn Khôn? Trước đây, tôi không có nghe sư phụ nói đến tuyệt học, nhưng lạ là Huyết Ma Thể Y Nhân lại lãnh hội được, không khéo quần hùng lại bị hấn sát hại cũng nên.

Hắc Y Mông Diện Nữ xua tay đáp :

- Đừng nói tiếng gì cả, cũng đừng xuất hiện.

Hoa Sĩ Kiệt vừa kịp thấy Địa Văn Long đã ngã trên đài, mồm be bét những máu.

Thật là hết sức hãi hùng !

Huyết Ma Thể Y Nhân tiến đến gần Hà Tuấn Siêu, trầm nét mặt, hỏi :

Giáo chủ chưa quên lời lão phu đã thốt chứ?

Hà Tuấn Siêu quắc đôi mắt lạnh nhìn lên người của Huyết Ma Thể Y Nhân, cao giọng đáp :

- Phục Ma Tiên đã mất, tôi không còn gì dâng tặng cho người đâu.

Giáo chủ thốt với giọng rõ ràng, chứng tỏ sự cương quyết rõ rệt.

Hà Tuấn Siêu đảo mắt xuống bên dưới đài, tiếp nói :

- Từ lúc sáng lập đến nay, Phục Ma Giáo kể có hơn sáu trăm năm rồi, đến lượt Hà tôi quyền nhiếp chức vụ giáo chủ, cũng đã được hơn ba mươi năm, Hà tôi tự thấy kém tài kém đức đảm nhận trọng trách đó, đến đổi hôm nay gặp biến cố như thế này, Hà tôi tự lấy làm thẹn vô cùng. chỉ xin vị đại hiệp Thể Y Nhân lượng xét, một tác lòng thành của Hà tôi mà đừng làm khó dễ cho, nếu vạn nhất có gia tội, thì xin gia tội cho một mình Hà tôi, còn ra thì toàn thể Phục Ma Giáo cũng như chúng anh hùng đây, không dính dáng gì đến cả, hãy miễn cho họ cái họa lây.

Huyết Ma Thể Y Nhân quét mắt ra bốn phía, cười ha hả :

- Lão phu xem ra toàn thể những người có mặt đều yếu thọ, tất không thoát chết được. Ha ha !

Hoa Sĩ Kiệt nghe câu nói đó, chàng sôi giận lên, đôi vai nhích động, toan đứng lên xông thẳng đến đài trường, nhưng Hắc Y Mông Diện Nữ đã nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng, giữ lại. Nàng cười mỉm :

- Đừng hành động vô ý thức.

Hoa Sĩ Kiệt là con người thấy việc nghĩa thì phải làm, chàng bất bình cho thái độ của Huyết Ma Thể Y Nhân, chàng không thể bất động nhìn kẻ hung tàn tác oai tác phúc trước mặt chàng được, chàng liền thốt :

- Cô nương đừng ngăn cản, để tôi thu dọn lão già hung ác đó, kéo lão rêu rao nghe thối tai đi thôi.

Hắc Y Mông Diện Nữ quát khẽ :

- Ngông cuồng là chết ! Nếu xuất hiện lúc này thì mọi hy vọng tìm chiếc chìa khóa ngọc kể như buông trôi vậy.

Hoa Sĩ Kiệt vẫn cố cưỡng lại :

- Cứu người là việc khẩn yếu, huống chi kẻ chiếm chiếc chìa khóa vị tất đã là lão già quái dị ấy?

Hắc Y Mông Diện Nữ nắm chắc vai Hoa Sĩ Kiệt hơn, nàng đáp vội :

- Không thể ra mặt được đâu, đừng cãi lời ta. Tuy chiếc chìa khóa không ở trong tay lão, nhưng lão có liên quan rất nhiều đến nó, người chớ quên mục đích chuyến đi Thanh Hải của chúng ta.

Hoa Sĩ Kiệt chừng như biết mình hấp tấp vội vàng, không suy việc đáo, nên dịu giọng :

- Thật tôi không thấy xa như cô nương ! Nếu không có cô nương ngăn cản, tôi đã làm một việc quá sơ xuất rồi.

Hắc Y Mông Diện Nữ bảo :

- Nhìn lên trên đài kia mà xem !

Chàng đưa nhanh mắt nhìn lên, lúc đó trên đài, dưới đài, quang cảnh nhôn nhao khác thường.

Huyết Ma Thể Y Nhân hét to một tiếng dõ « Mộc Ngư Giám Càn Khôn » hướng xuống quần hùng thi triển.

Một loạt tiếng rú vang lên rền không gian, hết sức thê thảm. Đã có mấy cao thủ ngã quy.

Hà Tuấn Siêu không còn giữ lễ độ được nữa hét lên một tiếng, liên tiếp phóng ra năm chưởng hướng về Huyết Ma Thể Y Nhân công tới. Đồng thời, Giáo chủ phóng ra ba ngọn cước. Phát xong thế công, Giáo chủ như mũi tên lao vút xuống bên dưới đài.

Quần hùng đã khởi chạy tán loạn.

Huyết Ma Thể Y Nhân không chậm trễ, luôn mồm la hét, luôn tay vun vút đẩy tuyệt kỹ ra, quét xuống quần hùng.

Phục Ma Giáo chúng lần lượt ngã quy, ngã quy...

Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu đã tiên liệu nguy cơ chạy trước, thế mà cũng không khỏi bị một chưởng của Huyết Ma cuốn trúng quăng xuống đài.

Đài trường nhốn nháo hơn, kẻ chưa chết bò la bò lết đông hơn.

Huyết Ma trong khi đó, cố giết cho kỳ hết bọn anh hùng hào kiệt quanh đài.

Một kiếp bạn lưu huyết khai diễn khốc liệt, chứng minh lời tuyên bố của Huyết Ma Thể Y Nhân.

Bọn người chịu nạn nhiều nhất, đông nhất lại là đệ tử Phục Ma Giáo.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn cảnh trạng thê thảm rùng rợn quá, bất giác run người, chàng nhắm mắt lại, luôn mồm thở dài.

Đột nhiên, một tiếng quát như sấm vang lên, át cả tiếng ồn ào tại cục trường, tiếp theo tiếng quát, là câu nói phát ra với âm hưởng lồng lộng :

Kẻ hung ác kia, không được hoành hành !

Hoa Sĩ Kiệt giật mình, mở mắt ra, thấy một vị thiếu niên thân pháp nhanh vô tưởng, từ ngoài xa bay đến đài trường.

Đang cơn hăng say đuổi giết quần hùng, nghe tiếng quát, Huyết Ma giật mình dừng lại, quay người nhìn thiếu niên vừa xuất hiện, vận chiếc áo màu tro.

Thiếu niên phong tư như ngọc, thái độ hiên ngang, tay cầm thanh trường kiếm, có cái khí thế siêu phàm.

Huyết Ma Thể Y Nhân không thể nhận ra thiếu niên là ai, lão quan sát một lúc lâu, trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử là ai?

Thiếu niên đáp :

- Ta? Là Hà Chí Bình, nhân đi xa vừa về, kịp lúc trả thù cho bốn giáo.

Huyết Ma Thể Y Nhân kinh ngạc :

- Hà Chí Bình ! Vậy ra Hà Tuấn Siêu là chi của người?

- Gia phụ của ta !

Bật cười mấy phát, Huyết Ma cao giọng :

- Tiểu tử về đúng lúc quá ! Nhổ cỏ phải dứt chồi. Tuy phụ thân người chưa chết, song ta phải dứt hậu hoạn qua sanh mạng của người !

Thốt xong, Huyết Ma vươn tay tới, chụp vào người thiếu niên.

Hoa Sĩ Kiệt kinh sợ, rú lên :

- Thôi rồi ! Tiểu tử đó thật tìm cái chết mới trêu vào tay lão ấy !

Hắc Y Mông Diện Nữ cười nhẹ, đáp :

- Người an tâm ! Hắc không chết đâu !

Trên đài, Hà Chí Bình khẽ né mình sang một bên, tránh thoát cái chớp của đối phương dễ dàng, đồng thời y phản công ngay.

Không nao núng, Huyết Ma tiến tới một bước, nghênh đón thế công của địch.

Hà Chí Bình thấy Huyết Ma khinh địch đến liêu, y hoảng sợ thối nhanh mấy bước.

Huyết Ma cười lớn :

- Tiểu tử ! Chiêu thứ nhì đây !

« Mộc Ngư Giám Càn Khôn » được thi triển lần nữa.

Hà Chí Bình lần này thì không tài nào né tránh kịp, y hự lên một tiếng, lão đảo người một giây đoạn ngã vật xuống sàn.

Không chậm trễ, Huyết Ma vươn bàn tay ra, sè năm ngón như năm chiếc dùi sắt, thọc xuống người Hà Chí Bình.

Cái chết của chàng thanh niên nằm trong đường tơ kẽ tóc, dù đang lúc mạnh ai nấy lo chạy chết, mà cũng quên mình lo thay cho chàng.

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi xanh mặt sợ hãi.

Vừa lúc đó, một bóng đỏ vụt đến, lướt nhanh qua đài trường, bóng đỏ như con chim ưng xốt mồi, thò tay nắm Hà Chí Bình dở hổng lên, đoạn bay vèo đi luôn.

Huyết Ma Thể Y Nhân thoáng giật mình, song lão lấy ngay lại bình tĩnh, vừa đuổi theo vừa quát to :

- Cho người chạy đi đâu mà thoát được ta !

Hắc Y Mông Diện Nữ cấp tốc thốt :

- Nhanh lên ! Đuổi theo Huyết Ma Thể Y Nhân ngay !

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, đoạn cả hai dở thuật khinh công chạy theo.

Vietkiem.com